

Μόλις

αποβίβασα στα δικαστήρια της Ευελπίδων. Ξεκίνησα να φύγω, όταν κάποιος κύριος ανοίγει την πίσω πόρτα του ταξί. Τρόμαξα ακούγοντας να ανοίγει η πίσω πόρτα, ενώ εγώ είχα ξεκινήσει. Ευτυχώς πρόλαβα και σταμάτησα εγκαίρως, διαφορετικά θα είχα ρίξει κάτω τον άνθρωπο.

Όταν εκείνος μπήκε μέσα στο ταξί, κατάλαβε πως τρόμαξα και ευτυχώς πρόλαβε και μου ζήτησε συγγνώμη, γιατί ήμουν έτοιμη να τον μαλώσω.

-Πειραιά, παρακαλώ.

Ξεκίνησα. Φτάνοντας στην Πατησίων, ακούω τον κύριο να λέει:

-Συνήλθατε;

-Αρκετά, του απαντώ, μα μην το ξανακάνετε, είναι επικίνδυνο!

-Έχετε δίκιο.

-Στα δικαστήρια εργάζεστε;

-Μάλιστα.

-Είστε δικαστής; -Όχι.

-Τι κάνετε εκεί;

-Κλητήρας είμαι.

Ο κύριος νόμιζε πως τον πίστεψα• η παρουσία του και το ντύσιμο του δεν ταίριαζαν σε κλητήρα. Όμως εγώ έκανα πως τον πίστεψα.

-Εσείς θα βλέπετε και θα ακούτε πολλά εκεί, ε;

-Ναι αρκετά, όπως κι εσείς.

-Έχετε εμπιστοσύνη στην Ελληνική Δικαιοσύνη;

-Γιατί εσείς δεν έχετε;

-Εγώ όχι!

-Γιατί;

-Γιατί, κύριε, για να μπορείς να δικάσεις και να καταδικάσεις κάποιον, θα πρέπει να είσαι άξιος, θα πρέπει να έρθεις στη θέση αυτού που δικάζεται, για να μπορέσεις να είσαι δίκαιος. Τα λέω καλά;

-Μέχρι τώρα ναι, για πάμε παρακάτω, με ενδιαφέρουν αυτά που λέτε.

Φίλε μου, έπεσα διάννα, είσαι δικαστής! Είπα ξανά μέσα μου.

-Λοιπόν...! Αν ήμουν δικαστής και μου έφερναν να δικάσω παιδιά, για οποιονδήποτε λόγο, είτε για ναρκωτικά, είτε για κλοπές, είτε για οποιεσδήποτε αλητείες, θα ζητούσα στο εδώλιο να καθίσουν και οι γονείς τους, αφού κι αυτοί φταίνε για ό,τι κάνουν τα παιδιά τους. Γιατί, δυστυχώς, πολλοί γονείς είναι ανάξιοι να μεγαλώσουν ψυχικά υγιή παιδιά. Όμως είναι και πολύ εγωιστές και δεν ζητούν βοήθεια, θεωρούν πως είναι τέλειοι. Νομίζουν πως τα παι-διά μεγαλώνουν μόνο με ένα πιάτο φαγητό, με ρούχα, με διασκέδαση και τη γνώση που προσφέρει το σχολείο. Και δεν γνωρίζουν πως τα παιδιά τους έχουν και ψυχή και πως και η ψυχή χρειάζεται την τροφή της. Χωρίς την τροφή της ψυχής τα παιδιά τους είναι πνευματικά νεκρά, όπως πνευ-ματικά νεκροί είναι και οι ίδιοι. Η τροφή της ψυχής και η σοφία του νου είναι ο Θεός. Όμως οι δήθεν μορφωμένοι και προφέσορες, δεν πιστεύουν στον Θεό και προσπαθούν να περάσουν στα παιδιά μας την απιστία τους. Γι' αυτό τα παιδιά μας πολλές φορές βρίσκονται στον δρόμο του πόνου, της μοναξιάς η της απελπισίας και της αυτοκαταστροφής.

Και έρχονται οι κύριοι δικαστές να δικάσουν αυτά τα παιδιά! Ποιοι; οι αναμάρτητοι, οι δήθεν ηθικοί, οι δήθεν δίκαιοι; Και δεν κοιτάζουν, αν τα δικά τους παιδιά είναι υγιή και δεν σκέφτονται μήπως αύριο κάποιος άλλος δικαστής, τα δικάσει για τα ίδια εγκλήματα των άλλων παιδιών που αυτοί τώρα δικάζουν. Έχω δίκιο, κύριε;

-Έχετε! συνεχίστε.

- Ακούστε τι άλλο μου λένε οι μητέρες, όταν τους μιλώ για τον Θεό: «Κυρία μου, έχετε δει τον Θεό;» Και πολύ απλά τους απαντώ: «-Πιστεύετε στην αγάπη; πιστεύετε στο νου;» Μου απαντούν «Ναι». «-Τα έχετε δει; » «-Όχι!» μου λένε. «-Ε, εγώ πώς θέλετε να έχω δει τον Θεό; Όμως Τον πιστεύω. Τον πιστεύω, γιατί μου έχει δώσει θαυμαστά δείγματα της παρουσίας Του! Ενώ εσείς, ό,τι θαύμα κι'αν δείτε, λέτε! Έτυχε ή ήταν τυχερό!» Βλέπετε, κύριε, τη διαφορά; Όποιος πιστεύει

στον Θεό και στο θαύμα, δεν πιστεύει στην τύχη.

-Πολύ ενδιαφέροντα αυτά που μου είπατε- όμως φτάσαμε. Σας ευχαριστώ.

-Να' στε καλά κι ευλογημένος!

Σε λίγες μέρες κλήση από το Ράδιο Ταξί. Πειραιά για Λ. Αλεξάνδρας. Είμαι κοντά και παίρνω τη διαδρομή. Στο ταξί επιβιβάζεται μια νέα και ωραία κοπέλα.

-Καλημέρα σας, σας παρακαλώ πολύ, επειδή έχω αργήσει και έχω δικαστήριο στο Εφετείο, είναι δυνατόν να πάμε γρήγορα;

-Είστε δικηγόρος; τη ρωτώ.

-Ναι! Έχω δικαστήριο σήμερα και είναι πολύ σοβαρή υπόθεση.

-Τι ώρα θέλετε να είμαστε εκεί;

-Στις δέκα.

-Μην ανησυχείτε, θα είμαστε, ηρεμήστε.

-Αχ! σας ευχαριστώ πολύ!

Ξεκινάμε συζήτηση. Και την κουβέντα την πάω στους άδικους δικαστές και στους άδικους δικηγόρους. Της είπα τα ίδια και περισσότερα απ'αυτά που είχα πει και στον κύριο κλητήρα.

-Α, κάτι μου θυμίζουν τα λόγια σας! μου λέει. Μάλιστα! τα ίδια λόγια μου είπε ο πατέρας μου, πριν λίγες ημέρες που του τα είπε μια ταξιτζού. Εσείς του τα είπατε;

-Μπορεί, δεν γνωρίζω τον πατέρα σας. Δηλαδή, τι του είπαν;

-Δεν ξέρω ακριβώς. Αλλά του πήγαν παιδιά να δικάσει και ζήτησε στο εδώλιο να καθίσουν και οι γονείς τους• και ξέρετε τι έγινε;

-Τι έγινε;

-Άδειασε η αίθουσα! Οι γονείς όλοι έφυγαν, άφησαν τα παιδιά μόνα τους!

-Ο πατέρας σου τι έκανε, τα δίκασε;

-Ο πατέρας μου δεν ήξερε τι να κάνει -δεν ξέρω αυτή η κυρία ταξιτζού τι άλλο του είπε- τελικά δήλωσε ασθέ-νεια και έφυγε, δεν μπόρεσε να τα δικάσει.

Για να είμαι ειλικρινής, τα λόγια της κοπέλας ήρθαν βάλαμο στην ψυχή μου- ο σπόρος που έριξα τότε, είχε βρει εύφορο έδαφος. Μακάρι ο Θεός να μιλούσε στις καρδιές αυτών των ανθρώπων, μακάρι να αφύπνιζε τη συνείδησή τους! Τότε θα είχαμε πραγματική δικαιοσύνη.

*Πορφυρίας Μοναχής, Ταξιδεύοντας στα τείχη της πόλης, Γ' Έκδοση, Αθήνα 2011,
Κεντρική διάθεση: Νεκτάριος Δ. Παναγόπουλος*

Πηγή: tokandylaki.blogspot.gr